

Sara Søs Aanæs' tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"

Taler

Sara Søs Aanæs

Dato

26. april 2024

Sted

Gamle Scene, Det Kongelige
Teater

Omstændigheder

Tale holdt ved arrangementet

Hej. Jeg hedder Sara.

Jeg er 29 år gammel. Og jeg havde aldrig regnet med, at jeg ville være i live i dag.

Jeg har allermest lyst til at stå heroppe og skrike - og jeg ville gøre det hvis jeg tænkte, at det var en måde som kunne forklare hvordan systemet er. Men det er det ikke, så jeg vil i stedet fortælle min historie.

Jeg har altid følt at jeg var forkert. At jeg var anderledes.

Jeg blev skældt ud for at være for høflig, venlig og for sød. Dagen efter blev jeg skældt ud for at være egoistisk.

Jeg blev skældt ud for at tænke på alle andre før mig selv. En time efter blev jeg skældt ud for at være selvisk.

Jeg blev skældt ud bare for at blive skældt ud.

Det værste var dog de mange dage hvor jeg blev ignoreret. Jeg blev ignoreret fra jeg vågnede til jeg gik i seng - der var dage hvor jeg ikke hørte et eneste ord.

Da jeg var 13 år gammel begyndte jeg at være selvskadende. For jeg skulle jo straffe mig selv for at være så dårligt et menneske.

Jeg endte i psykiatrien og fik diagnoserne atypisk autisme og depression.

Jeg blev ofte fortalt hvor hårdt det er, at være i en familie med psykisk sygdom.

Og der blev ikke lagt skjul på, hvor hårdt det netop var for min familie.

Jeg havde så meget lyst til at sige, at de bare skulle prøve at være den som var syg med depressionen. Men det ville der ikke være kommet noget godt ud af, så jeg tier stille.

Min far har sidenhen fortalt, at han godt var klar over, at jeg blev behandlet dårligt, eller han ignorerede selvfølgelig den del som han var skyld i, men han fortalte at han ikke gjorde noget fordi han blev nødt til at passe på sig selv.

Og mine forældre undrer sig over, at jeg i dag ikke har kontakt til nogle af dem.

Da jeg blev 20 år, blev jeg deprimeret igen. Jeg prøvede at tage mit eget liv. Jeg endte igen i psykiatrien, hvilket betød at min mor smed mig på gaden.

Jeg blev udredt igen, og jeg fik igen diagnosen atypisk autisme. Men denne gang fik jeg forklaret hvad det betyder og jeg lærer at tage hensyn til mine behov.

Det er som om jeg kan se på mit liv som en udenlandsk film, hvor jeg endelig har fået undertekster - jeg kan endelig forstå mit eget liv.

Jeg er endelig en helt almindelig ung kvinde.

Indtil den nat hvor jeg bliver voldtaget. Al fremskridt blev slettet.

Selvskaden bliver ekstrem. Selvmordsforsøg og indlæggelser bliver hverdag.

Mit liv var en kamp. Og jeg gav op. Flere gange.

For et par år siden flyttede jeg til det mørke Jylland.

Jeg havde et godt år. Jeg var glad. Men da jeg mærkede at depressionen var på vej, så opsøgte jeg hjælp.

Jeg har et selvmordsforsøg og her møder jeg en psykiatri, som ikke forstår hvad autisme er. Psykiateren fortæller mig, at han har googlet mig, og derfor tror han ikke på, at jeg er autist. Om det er fordi jeg er kritisk overfor psykiatrien, eller om det er fordi jeg har fortalt min historie eller om det er fordi det kommer frem at jeg er frivillig i Ungdommens Røde Kors, dét går han ikke nærmere ind på. Men hvad der er klart er, at han ikke ønsker at læse den udredning som allerede er lavet.

Jeg havde mit sidste selvmordsforsøg d. 17. januar. Jeg tager en overdosis. Efter nogle timer går jeg i panik over hvem der finder mig. Så jeg ringer til Livslinien som ringer efter en ambulance.

På skadestuen bliver jeg mødt af personale som siger, at det jo ikke var et rigtigt selvmordsforsøg, når nu jeg havde ringet til Livslinien.

Efter behandling på skadestuen bliver jeg sendt til psykiatrisk afdeling.

På psykiatrisk afdeling havde jeg en lægesamtale. Selve samtalen varede mindre end 2 minutter, og resulterede i, at jeg blev udskrevet. Jeg bliver altså udskrevet en halv time efter jeg havde modtaget behandling for et selvmordsforsøg. Og

endda uden at blive spurgt om hvordan jeg havde det.

Jeg kæmper en kamp som jeg ikke ville udsætte min værste fjende for. Jeg kæmper en kamp, som jeg ikke altid er sikker på kan vindes. Men jeg kæmper denne kamp, ikke bare for mig selv, men så ingen skal kæmpe alene. Og forhåbentlig sådan så ingen skal kæmpe i fremtiden! Jeg kæmper for den lille del af mig, som har et håb om, at det bliver godt!

Men min stemme betyder ikke nok, min historie er ikke nok, for der skal bare være en som siger, at jeg er psykisk syg, også vil alt hvad jeg siger blive ignoreret. Hvilket jo er fuldstændig fucked, når nu det er systemet som er sygt, når det er psykiatrien som er sygt.

Derfor vil jeg håbe at alle jer i denne sal vil fortælle jeres historie, sammen kan vi ændre systemet. Sammen kan vi fjerne de tabuer som stadig fylder alt for meget - og som fylder alt for meget i systemet. Sammen er vi stærkest!

Tusind tak!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

Relateret

Elisabeth Ambus Andersens tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"
26. april 2024

Ida Hviid Hansens tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"
26. april 2024

Yara Husseins tale ved arrangementet "Røst på Gamle scene"

26. april 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sara-sos-anaes-tale-ved-rost-pa-gamle-scene>